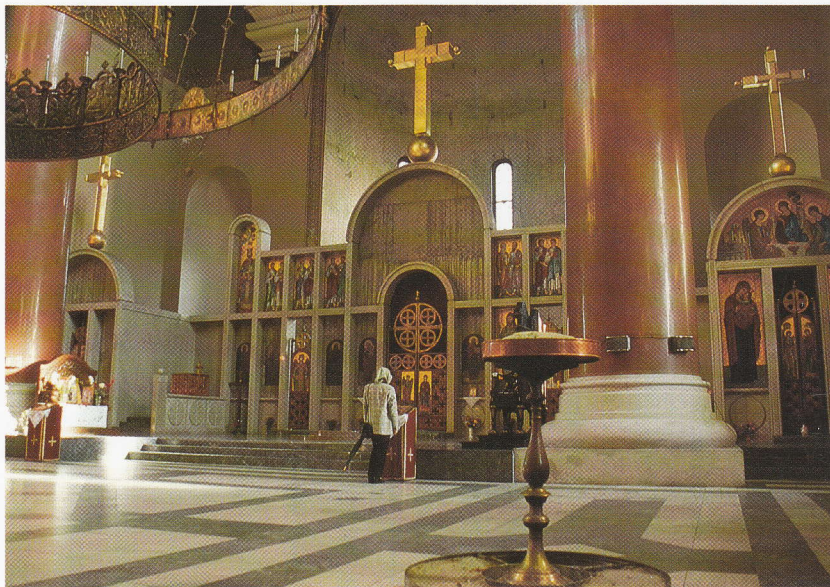

OLIVIER CLÉMENT

Libris RO

BISERICA ORTODOXĂ

enciclopedia rao

CUPRINS

Construirea mării biserici cu bramul Sfântului Sava
patronul Serbiei, în centrul Belgradului, la sfârșitul anilor 1980
O clădire impunătoare din beton armat
dar care respectă formele arhitecturii tradiționale

Libris .RO

<i>Introducere</i>	7
1. Ortodoxia într-o ipostază majoritară: Grecia	8
2. Răspândirea ortodoxiei	10
3. O ipostază minoritară: diaspora, exemplul francez	12
4. Istoria: profeție, nenorocire, integrism	14
5. Fundamentele teologice	16
6. Biserica, între apoteoză și declin	18
7. Liturghia, „cerul pe pământ“	20
8. Icoana	22
9. Călugării și legământul Tăcerii	24
10. Un text al părintelui Serghei Bulgakov despre convertirea sa	26
<i>Mic dicționar</i>	28

Biserica ortodoxă este, alături de Biserica catolică și de cele rezultate din Reforma protestantă, una dintre cele trei expresii majore ale creștinismului. Patrimoniul său de sfințenie, de frumusețe și de spiritualitate este considerabil. Ca și catolicismul, ortodoxia își are rădăcinile în creștinismul originar și consideră că a fost întemeiată de Dumnezeu în urma Întrupării, Răstignirii, Învierii și Înălțării Fiului lui Dumnezeu ca om și a Pogorârii Duhului Sfânt.

Biserica ortodoxă s-a dezvoltat în Orientul Apropiat și în Europa de Est și de Sud-Est, în ceea ce se numește „Orientul creștin“. Cu toate acestea, ea a desfășurat o puternică acțiune misionară și s-a răspândit până în nordul Pacificului și în Africa neagră. Ea este prezentă discret mai ales în tot Occidentul, ca urmare a emigrării care, în cursul secolului al XX-lea, din motive economice sau politice, a fost masivă.

Separarea dintre Orientul și Occidentul creștine nu a fost niciodată completă. De la schisma dintre Roma și Constantinopol, în 1054, până la proclamarea infailibilității pontificale, inacceptabile pentru ortodocși, din 1870, cauzele rupturii au fost (și sunt încă) culturale, politice și, în parte, teologice. Din acest ultim punct de vedere, este contestată și primordialitatea universală a Bisericii catolice și a papei.

În realitate, e vorba despre două sensibilități globale, care au fost complementare în primul mileniu și ar putea redeveni astfel. Ceea ce poate se va întâmpla în viitorul creștinismului.

Credincioși intrând pentru slujbă în Mănăstirea Sfânta Treime – Sfântul Serghie, Zakhariev-Posad (Zagorsk, înainte de 1991), în Rusia. Mănăstirea, care adăpostește numeroase comori istorice și artistice, în special moaștele Sfântului Serghie, protectorul Rusiei, este foarte frecventată de locuitorii Moscovei.

ORTODOXIA ÎNTR-O IPOSTAZĂ MAJORITARĂ: GRECIA

În Grecia, practic toată lumea e ortodoxă. Biserica ortodoxă ocupă o poziție foarte importantă în viața țării. Din secolul al XV-lea până la începutul secolului al XIX-lea, Grecia a făcut parte din Imperiul otoman și Biserica a fost cea care a salvat cultura și limba acestui popor, grație „școlilor secrete”. De aceea, pentru greci, națiunea și Biserica sunt inseparabile. Toți au un profund sentiment de apartenență la Biserică.

Sărbători

Ortodoxia organizează timpul și spațiul. Timpul este ritmat de sărbătorile religioase. Pe 6 ianuarie, de Bobotează, care celebrează

botezul Domnului Iisus Hristos în Iordan, preoții sfințesc marea, apoi aruncă o cruce în valuri. Tinerii sar în apă, în ciuda frigului iernii, ca să aducă înapoi crucea (rușii sau românii fac același lucru, spărgând gheața fluviilor).

Paștele este marea sărbătoare a anului: „Hristos a înviat!” În fiecare familie, la cina pascală se mănâncă miel, care, mai cu seamă în zonele rurale, este crescut special pentru această sărbătoare.

Pe 6 august, cu ocazia Schimbării la Față, care amintește un episod din evanghelii, în care Hristos a apărut, luminos, între Moise și profetul Ilie, se sfințesc roadele verii.

